

Μακρυὰ ἀπὸ κιναίδους, πορναγωγούς, μεσίτας,
ἀπὸ λογίους νέους καὶ ἀπὸ πατριώτας,
ἀπὸ ξεθωριασμένους τοῦ δρόμου Ἀφροδίτας,
ἀπὸ κατσειοκλέφτας καὶ τοῦ Σταυροῦ ἱππότας.
Μακρυὰ ἀπὸ ἀγίους, μακρυὰ κι' ἀπὸ διαβόλους,
μακρυὰ καὶ ἀπὸ μένα, ἀπ' ὅλαις καὶ ἀπ' ὅλους.

Ὅσο ἀξίζει ἓνα γαιδάρου **λὰ μινόρε**
στῆς ἐξοχῆς ἐκεῖνο τ' Ἀγάδιο ραχάτι,
ὦ! δὲν ἀξίζει Φάουστ, Τραβιάτα, Τροβατόρε,
ἡ Πία, ἡ Μαρτίνεθ, ἡ Αἰντέ, ἡ Πάττη.
ὦ! κάλλιο μὲ γαιδάρους σ' ἐρημωμένους τόπους,
παρὰ ἐδῶ στὴν πόλι μὲ τοὺς γαιδουρανθρώπους.

Souris.

ΑΙΑΣ Ο ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

(Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποψινῆς ἐν τῷ Ἀπόλ-
λωνι παραστάσει.).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον, ἀπὸ δὴ καὶ χίλια ἐξακόσια χρόνια
πρὶν γεννηθῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τῆς πα-
ναχράντου Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου παναγίας, διὰ τοῦ
κρίνου τοῦ ἀθώου ἀγγέλου τοῦ παντοδυνάμου ἡμῶν Θεοῦ,

πως δὲν τὸ καταφέρω. Ἐμείνα λοιπὸν μὲ τὸ μειδιάμα
ἐπὶ τὰ χεῖλη ὡς νὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἴδῃ, καὶ ἐστρηψα τὸ
μουστάκι μου.

Ἦκουσα πάραυτα ἐλαφρὸν βῆμα ὅστις ἐφαίνετο ἀπαν-
τῶν με καὶ δίδων με θάρρος. Παρατηρήσατε ὁποῖαν λε-
πτοτάτην ὀξυδέρκειαν, ὁποῖαν θαυμασίαν ἀδρότητα
ἔχουσιν αἱ γυναῖκες, ἢν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἔχομεν; Ἦτο
δυνατὸν νὰ εἶπῃ τις, χαριέστερον: "Ἐλα, σὲ περιμένω,
ψυχὴ μου, σύζυγέ μου!" Ὁ βῆξ οὗτος ἦτο οὐρανὸς ἀνοι-
γόμενος. Ἐστρεψα τὸ ἐλατήριον, ἡ θύρα περιεστράφη
ἀθροῦδως ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ τάπητος. Ἦμην εἰς τὸν θά-
λαμον τῆς συζύγου μου.

Θελκτικὴ τις χλιαρότης ἐπνευσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς μου,
καὶ ἀνέπνευσα τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο ἄρωμα τοῦ ἴου καὶ τῆς
ἱρίδος, ἢ δὲν εἰξεύρω πίνος, ὅπερ ἀπέπνεεν ὁ θάλαμος.
Τὰ πάντα ἦσαν εἰς ἀταξίαν τινὰ μαγευτικὴν· ἡ ἐσθὴς
τοῦ γάμου ἦτο ἐρριμμένη ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, δύο κηρία
ἔκκειον ἐπὶ τῆς ἐσθίας, παρὰ ἀνθοδέσμην λευκὴν μαραν-
θεῖσαν ὀλίγον, ἔκειτο φιάλη τις περιέχουσα ἄρωματικόν
τι ὑγρὸν, ἀσφαλὲς φάρμακον κατὰ τῶν λιποθυμιῶν. Ἀνε-
γνώρισα τὴν μητρικὴν πρόνοιαν ἐν τῇ φροντίδι ταύτῃ,
καὶ συνεκινήθην βαθέως. Ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην ὅπου
ἀνεπαύετο ἡ Κατίνα, τὴν μύτην τῆς ἔχουσα πρὸς τὸν
τοῖχον ἐστραμμένην καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς παραχωμένην
ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ. Ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμούς κλει-
στοὺς ἔχουσα, ἐφαίνετο κοιμωμένη, ἀλλ' ἡ ζωηρότης
τῆς χροαῖς τῆς ἐπρόδιε τὴν συγκίνησίν τῆς. Ὁμολογῶ
ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρξα ὁ μᾶλλον ἀμήχανος τῶν

τοῦ τὰ πάντα ὁρῶντος, ἐγέννησε ἡ μάνα τῆς Ὠ-
ραίας Ἐλένης ἓνα αὐγὸ δίκροκο-σημειωμένο γεννητοῦρι.

Τώρα ἀπὸ ποῦ εἶχε συλλήψει, δὲν εἶνε γνωστὸν, αἱ
κακαὶ ὅμως γλώσσαις λέγουσι, ὅτι τάχα εἶχε κατεβῇ ὁ
θεὸς Ζήνας, ἐν σχήματι ἀγγέλου—(γι' αὐταῖς τῆς δου-
λιαῖς ἐγένετο καμιά φορὰ καὶ βῶδι ὁ Ζήνας, ὅχι φορολο-
γούμενον, διότι τὸ ὄργωμα τὸ τελείωνε σὲ λίγα λεπτά),
καὶ . . . δηλαδὴ. Τὸ λοιπὸν ἡ μάνα τῆς Ὠραίας Ἐλέ-
νης ἀφοῦ ἐγέννησε τὸ αὐγὸ, δὲν τὸ πιστεύετο νὰ τὸ βάλῃ
σὲ κλίσσα μὴ τύχη καὶ τὸ σπάσῃ μὲ τὴ μύτη τῆς, διὰ
τοῦτο ἐκάθισε καὶ τὸ πλάκωνε, ἡ ἰδία ἐξ οὗ προέκυψε καὶ
ἡ παροιμία.

Κάθου καὶ πλάκωνε τ' αὐγὰ σου.

Ἀπὸ τ' αὐγὸ δ' ἐκεῖνο εὐγῆκε ἡ Ὠραία Ἐλένη, ἀπὸ
τὸ πλάκωσε πλάκωσε, τῆς μάνας τῆς.

Ὅταν ἤρχισε νὰ μεγαλῶνῃ τὸ κορίτσι, τῷθαλε στὸ
Ἀρσάκειο.

Ἀλλὰ κορίτσι ἦτο ἐκεῖνο ἡ πρᾶγμα νὰ τὸ φᾶς μέσ'
στὸ πιάτο;

Σηκώθηκε ὅλη ἡ Εὐρώπη στὸ ποδάρι, ὅλοι οἱ βασιλεῖ-
δες τοῦ κόσμου ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάρῃ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Κουκουβαόνων, ὁ βασιλεὺς τοῦ Τρί-
κερι, ὁ βασιλεὺς τοῦ Μαρούσι, ὁ Δουξ τῆς Σπάρτης, ὁ
Πρίγκηψ τῆς Μάνης, τὸ Κορόϊδο τῆς Φανταρίας, καὶ
χίλιοι δυὸ ἄλλοι.

Ἐκόντεψε νὰ γίνῃ γιὰ τὴν Ὠραίαν Ἐλένην, Εὐρω-
παϊκὸς πόλεμος.

Τότε ὁ πατέρας τῆς Σαϊντ-Ἰλαίρ ἀποφασίζει νὰ τὴν
βάλῃ στὴ λοταρία, καὶ ὁποιοανοῦ τοῦ πέσει, ἐκεῖνος νὰ
τὴν πάρῃ.

Μαζευτήκανε λοιπὸν ὅλοι οἱ βασιλεῖδες τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐ-

ἀνθρώπων. Νὰ βγάλω τὰ ρούχα καὶ νὰ ἔμβω ἔτσι ὀρθὰ
κοφτὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα.... ἦτο δικαίωμά μου·
ἀλλ' ἐνόουν τὴν κτηνωδίαν τοῦ τρόπου τούτου καὶ ἐπρο-
τίμησα νὰ ζητήσω ταπεινῶς φιλοξενίαν. ὦ! σεῖς οἱ τι-
νες διήλθετε διὰ τῶν δοκιμασιῶν τούτων, ἀνασκάψατε
τὰς ἀναμνήσεις σας καὶ ἀναμνησθῆτε τῆς θελκτικῆς καὶ
βλακώδους ἐκείνης στιγμῆς, τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς εὐδαι-
μονίας, καθ' ἣν πρέπει, ἄνευ προηγουμένης δοκιμῆς νὰ
ὑποδυθῆτε τὸ δυσκολώτερον τῶν προσώπων, καθ' ἣν ἀ-
παιτεῖται νὰ ἔχετε τὴν μεγαλειτέραν δεξιότητα, ὅξυ-
δέρκειαν καὶ εὐγλωττίαν, παρ' ἄλλοτε ποτε ὅπως ἐπι-
βάλητε τὴν σκληροτέραν πραγματικότητα χωρὶς νὰ πε-
τάξῃ τὸ ὄνειρον, νὰ δαγκάσῃτε τὸ ροδάκινον χωρὶς νὰ
καταστρέψῃτε τὸν φλοιὸν του, νὰ καταρρίψῃτε χαμαὶ
ἐχθρὸν ὃν λατρεύετε, καὶ νὰ τὸν κάμετε νὰ κραυγάζῃ
χωρὶς νὰ σᾶς μισῇ, καθ' ἣν πρέπει νὰ καταστείλετε τὸ
αἷμα τὸ ὁποῖον σᾶς ἀναθαίνει εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καθ' ἣν
ἡ ἐπιστήμη σας σᾶς στενοχωρεῖ ὡς σάκκος πυρίτιδος ὅταν
εἰσθε πλησίον πυρᾶς, καθ' ἣν πρέπει νὰ εἰσθε συγχρόνως
διπλωμάτης, δικηγόρος, καὶ ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας.

Θεέ μου! ὅταν τὸ σκέπτομαι ὁ ἰδρὼς μου περιρρέει τὸ
μέτωπον.

Ἐκυψα λοιπὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ζητῶν ἐν τῇ φωνῇ μου
τοὺς μελωδικωτέρους φθόγγους, τοὺς ἡδυτέρους τόνους,
καὶ ἐψιθύρισα: Κατίνα, κοιμᾶσαι, Κατίνα μου!...

(Κατὰ τὸν Droz).

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μαργιόλος.

πῆγε καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν Ἀγαμέμνων, κἄν Μενέλαος—δὲν θυμοῦμαι καλὰ—ἐπῆγε καὶ ἓνας Ἀθηναῖος, ἀπὸ τὴν Πλάκα, θαρρῶ, ὀνομαζόμενος—Ἴπποκλείδης, δηλαδὴ Στραβαρίδης, σὺν νὰ λέμε.

Ὁ πατέρας τῆς Ὠραίας Ἑλένης εἶχε ὅλους αὐτοὺς εἰς συμπόσιον ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, νὰ φᾶν καὶ νὰ πιοῦν, ἀλλὰ γερμανικὰ—Κάθε ἓνας τὸ ἴδιό του.

Τοῦ Ἴπποκλείδης, στὸ δρόμο ποὺ πῆγαινε, τοῦ κλέψαν 30 χιλιάδες φράγκα,—ὅλο του τὸ χαρτζιλίκι,—καὶ δὲν εἶχε νὰ φάγῃ ὁ κακομοῖρης. Ἐπῆγε λοιπὸν πεθαμένος στὴ πείνα στὸ χωριὸ τῆς Ὠραίας Ἑλένης, ποὺ ἦτο βασιλεὺς ὁ πατέρας της.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἤρχισαν τὰ τσουμπούσια. Ὁ πατέρας τῆς Ὠραίας Ἑλένης εἶχε τὴν Ὠραίαν Ἑλένην κρυμμένην ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ βλέπῃ τοὺς θὰ τῆς ἀρέσῃ.

Ὁ Ἴπποκλείδης, ὥρατος νέος, ὡμορφονεῖδς, τῆς εἶχε μῆλ' ἐν ὄψει, καὶ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ πατέρα της. Ἀλλὰ καθὼς ἦτο νηστικός ὁ Ἴπποκλείδης, ἔφαγε λίγο παραπάνω καὶ ἤπιε ἔτι ὀλιγώτερο. Ζαλίστηκε ὁ ἄνθρωπος,—νὰ λέμε καὶ τὴν ἀλήθεια—καὶ ἄρχισε νὰ κάμῃ τσαμπαζιλίκια, δηλαδὴ, ἀνέβηκε ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι καὶ περπατοῦσε μὲ τὰ χέρια, σὺν τοὺς μάγκας τῶν Ἀποκρέω.

—Κοῦμα τοῦ λέγει ὁ πατέρας τῆς Ὠραίας Ἑλένης. Αὐτὰ εἶνε ἀρχιμαγκῶν πράγματα. Ἔασες. Τὴν κόρη μου, θὰ τὴν δώσω στὸν Ἀγαμέμνων.

—Ὁ ὄφροντις Ἴπποκλείδης,

Ἀπῆντησεν ὁ Ἴπποκλείδης καὶ ἔμεινε ἀπὸ τότε ἡ παροιμία αὐτή. Δηλαδὴ. *Δὲν δίδω ἓνα λεπτό.* Τοῦτ' ἐστὶν δὲν χαμπαρίζω. Ἐγὼ, (εἶνε σὺν νὰ τοῦ ἔλεγε, ἦλθα νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ, καὶ ἐπομένως δὲν δίδω γιὰ τὴν κόρη σου ἓνα παρᾶ). Τέλος πάντων τὴν πῆρε ὁ κύριος Ἀγαμέμνων, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος τῆς Μηνύνας.

Τόμαθε ὁ κ. Πάρης ὁ γιουὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος.—Πρώτης τάξεως ζαμπαράς. Καὶ λέγει τοῦ πατέρα του Πριάμου, βασιλέα τῆς Τρωάδος:

—Πατέρα, θέλω νὰ περιηγηθῶ τὴν Εὐρώπη, χάριν περ γοῦστο. Νὰ μοῦ δώσης παραδες.

Ὁ πατέρας του, ὁ Πρίαμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Τρωάδος, τοῦ ἔδωκε μπόλικες.

Ὁ Πάρις μιὰ καὶ δύο μπαρκέρνει μέσα στὸ βαπόρι τῆς Πανελληνίου Ἑταιρίας, καὶ βγαίνει στὸ Ναύπλιον, ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ κάρρο τοῦ Χονδροκώστα φθάνει στὰς Μηνύνας, κἄν στὴ Σπάρτη. Βρίσκει τὴν Ὠραίαν Ἑλένην καὶ τὰ ψήνουν.

—Νὰ σὲ πάρω, νὰ μὲ πάρης καὶ μαζὺ νὰ ζήσωμε.

Τὴν κλέφτει ὁ μουστερῆς. Ναυλῶναι τὴ βάρκα Γοργόνα καὶ μιὰ καὶ στὴ Κρήτη· τότε ἐξοῦσε μέσα σένα σπῆλεο ὁ Μηνόταυρος, δηλαδὴ ἓνα θηρίο, μισὸς ἄνθρωπος καὶ μισὸς κερατᾶς,—τοῦ βωδολογικοῦ συστήματος—ὁ ὅποιος ἀφοῦ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἓνα πόλεμο, τοὺς ἔβαλε φόρο νὰ στέλνουν κάθε χρόνον δέκα κορίτσια ἀπὸ τὰ ὠραιότερα νὰ τὰ τρώγῃ.

Ἦτο ἀγριάνθρωπος αὐτὸς ὁ Μινώταυρος. Καὶ φαντασθῆτε νὰ θέλῃ νὰ τρώγῃ κορίτσια εὐμορφα. Τώρα, τὰ ἔτρωγε; δὲν τὰ ἔτρωγε; τί τὰ ἔκαμε; αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε. Ἀμα λοιπὸν ὁ Μινώταυρος ἔμαθε πῶς ὁ Πάρις ἔφθασε στὴ Κρήτη μὲ τὴν Ὠραίαν Ἑλένην εὐγῆε ἀπὸ τὴ σπηλιά του νὰ πάῃ νὰ τὴν φάγῃ καὶ αὐτή. Τὸ μαθαίνει ὁ ἅγιος Γεώργιος καὶ βγαίνει καὶ αὐτὸς στὸ ἄλο-

γο καβάλα. Ἦτο τίμιος ἄνθρωπος καὶ παλληκάρι. Τὸ ἔλεγε ἡ καρδιά του. Βρίσκει τὸν κύριον Μινώταυρο στὸ δρόμο. Πιάνονται, τσακόνονται, ὁ ἓνας καβαλλάρης, ὁ ἄλλος πεζός. Μιὰ μαχαίριὰ, δηλαδὴ κοντακιά, ὄχι κοντακιά, σαϊτιά, μὰ δὲν ἦτανε σαϊτιά, ἦτανε, ἀπὸ κείνο, πῶς τὸ λέν, ἀποδαῦτο... Σουβλιά... ὄχι σουβλιά, κονταριά... Νούς... κονταριά.

Καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε ὁ ἅγιος Γεώργιος ζωγραφισμένος μὲ τὸ κοντάρι καβαλλάρης καὶ μὲ τὸν δράκο μαχαίρωμένο ἀπὸ κάτω του.

Μαθαίνουν τὸν σκοτωμὸ τοῦ δράκου οἱ Κρητικοὶ καὶ σηκώνουν ἐπανάστασι. Ὁ Πάρις τότε τὰ χρειάστηκε καὶ πέρνει τὴν Πάρενα, τὴν Ὠραίαν Ἑλένην—τὸ κλεψιμέτικο πρᾶγμα, καὶ τραβᾷ μὲ τὸ Πανελλήνιον στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ εὐρίσκει τὸν Φαραῶ καὶ τοῦ λέγει τὰ καθέκαστα.

—Νὰ φύγῃς, τοῦ λέγει ὁ Φαραῶ, ὁ Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου, διότι ἐγὼ εἶμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ προστατεύσω.

Τὰ ἔβρισκε στενὰ ὁ φίλος μας Πάρις, ποὺ ἦτο ἀπὸ τὴν Πάρο. Ποῦ νὰ φύγῃ; Νὰ φύγῃ; Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ; Ἀπὸ τὸ Σουέζ; ἦτο νερό. Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια; Ἦτο Νερό. Μαθαίνει τὴν στενοχωρίαν του ὁ Μωῦσῆς, ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργὸς τοῦ Φαραῶ, σέρνει ἓνα κουπὶ καὶ λέγει τοῦ Πάρη, τράβα μπρός. Φθάνουν στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ἐκεῖ σταυρὸν χαράξας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, χωρίζονται αὐτὰ εἰς δύο, καὶ περνᾷ διὰ ξηρᾶς ὁ Πάρις. Ὅταν βγῆκε στὴ θάλασσα ναυλῶναι μιὰ μπρατσέρα καὶ ὅλο ἴσα στὴ Τρωάδα. Ἦτο πρῶτος καιρός.

Μαθίνει ὁ Τρικούπης τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Πατούσσενας, καὶ στέλνει τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Βασιλέα Γεώργιον πρὸς καταδίωξιν τοῦ Πάρη στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀμα ποῦ εἶδε τὰ δύο πλοῖα ὁ Ἀραμπῆς, ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργὸς τοῦ Φαραῶ, τὸ σηκώνει. Ἐπαναστατεῖ. Ἐν τῷ μεταξύ ὅλοι οἱ βασιλεῖδες τῆς Ἑλλάδος,—σὺν νὰ λέμε δῆμαρχοι—κάνουν ἐπιστρατεία καὶ στέλνουν δέκα χιλιάδες στρατὸ τῆς καταλήψεως τῆς Τρωάδος. Ἐκαμαν ἀπόβασι καὶ πολεμοῦσαν δέκα χρόνια γιὰ νὰ πάρουν τὸ κάστρο τῆς Γραβιάς. Κοντὰ στὰ ἄλλα πρωτοπαλλήκαρα ἦτο καὶ ὁ πλακιώτης—Ἀχιλλέας καὶ ὁ καραγκούνης Ὁδυσσεύς,—καμπόνηρος ἄνθρωπος.

Ὁ Ἀχιλλέας εἶχε κλέψῃ καὶ τὴν εἶχε ἀστεράνωτη τὴν κόρην τοῦ παπᾶ Χρῦση, Χρυσήδα, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, ὁ γενικός στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς καταλήψεως, μαθὼν ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς εἶχε τὴν ὥραιαν ἑβραιοπούλα Χρυσήδα, στέλνει καὶ τοῦ τὴν πέρνει. Θυμῶναι ὁ Ἀχιλλέας καὶ δὲν βγαίνει πλέον νὰ πολεμήσῃ. Τότε οἱ Τρωαδίταις ἐρήμαξαν τοὺς δίκους μας. Ἀλλ' ἔως ξεθύμωσε ὁ Ἀχιλλέας καὶ θυμῶναι μιὰ μέρα, βγαίνει ὅξω καὶ ῥημάζει τοὺς Τρωαδίταις. Ἐσκότωσε μάλιστα καὶ τὸ πρωτοπαλλήκαρό των, τὸν Ἔκτορα, τὸν ὁποῖον ἔξεψε στὴ καρότσα του ἀπὸ πίσω καὶ ἔτοχε. Στὴν τρεχάλα ἀπάνω τὸν πλακῶναι ὁ ἱπποσιδηρόδρομος τὸν Ἔκτορα καὶ πεθαίνει. Τὸν εἶχε καὶ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον. Ἐπειτα—δὲν ξέρω πῶς τὰ κάμανε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι—καὶ ὁ Ἀχιλλέας στεφανώνεται μιὰ Τρωαδίτιστα, ἀλλ' ἐπάνω στὸ στεφάνωμα τοῦ δίνει μιὰ πιστολιά ὁ Πάρις καὶ πᾶρ' τον κάτω τὸν Παλαμάρα. Γίνεται πόλεμος καὶ ὁ Αἰῶς πέρνει τὸ σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι σχίζει ὅλους καὶ περνᾷ.

Ἄλλος καυχᾶς πάλι γίνεται μετὰ τῶν Ἑλλήνων

ποιός νὰ πάρῃ τὰ κουμπούρια τοῦ Ἀχιλλέως. Καὶ τὰ πέραν, ποιός νομίζετε; Ὁ κύριος Ὀδυσσεύς. Τοῦ στρέφει ἡ εἶδα τοῦ Αἴαντος, ἀπὸ τὸν πολὺν θυμὸ του. Βρίσκει ἓνα κοπάδι κατσίκια, τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν εἶχον δηλωθῇ, καὶ νὰ σου τοῦτο, νὰ σου ἐκεῖνο, τὰ κουτσοκεφαλιάζει ὅλα, τσακόνει κ' ἓνα τράγο, τὸν ὅποιον ἐπάνω στὴ τρέλλα του τὸν πῆρε γιὰ Ὀδυσσεά καὶ σοῦ. τὸν κρεμᾷ τὸν κερὰτὰ ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ στοῦ δίνει, ποῦ τοῦ ἔκαμε τὰ πλευρά του μαλακὰ σὰν τὴν κοιλιὰ του. Τὸ μαθένουν οἱ Σαλαμίνιοι νύτταις—οἱ Ὑδραῖοι, Ψαριανοὶ καὶ Σπετσώταις καὶ ἀρχίζουν τὰ κλάματα. γιὰ τὰ κατσίκια ποῦ δὲν εἶχαν νὰ φῶν. (Οἱ εὐλογημένοι. πάλι αὐτοὶ δὲν εἴξουν νὰ τὰ κάνουν γκιάσαις).

Τὸ μαθαίνει καὶ ἡ ἀστεφάνωτη γυναῖκα τοῦ Αἴαντος Τέκμησα, (ὅλαις ἀστεφάνωταις τὰς εἶχαν τότε) καὶ ἀρχίζει καὶ αὐτὴ τὰ κλάματα. Τὸ μαθένει ἡ θεὰ τῆς Σοφίας Ἀθηνᾶ καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν κολῶνα τῆς Ἀκαδημίας καὶ πάει καὶ συμβουλεύει τὸν Αἴαντα, τὸν κάνει καλὰ καὶ ἔρχεται στὰ λογικὰ του. Ἀρχίζει τότε καὶ αὐτὸς τῆς κλάψες, γιὰ τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔκαμε, νὰ σφάζῃ τὰ τραγιά, καὶ λέγει:

— Γυναῖκα, θὰ πάω νὰ ξεπαστρευτῶ στὰ μπάν.α τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ νὰ ἦσαι ἡσυχη, διότι ἀπὸ αἵματα τῶν τραγιῶν, εἶμαι λερωμένος.

Τί κάμνει; Ἀμα ἔφθασε στὸ περιβόλι, βγάζει τὸν λάζο του, τὸν καρφώνει στὴ γῆ, καὶ πέφτει προύμυτα ἐπάνω του. Ξεκοιλιάστηκε καὶ πάει στὸ διάβολο.

Ἀρχίζει ἄλλος καυχᾶς πάλι. Ὁ Ὀδυσσεύς ἔλεγε νὰ τὸν θάψουν μὲ στρατιωτικὰς τιμὰς, οἱ δὲ Μενέλαος καὶ Ἀγαμέμνων ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν θάψουν χωρὶς παπᾶ, διότι ὡς αὐτοχειριασμένον δὲν ἔδινε ὁ Μητροπολίτης ἄδεια. Τέλος τὸν θάψαν.

Ἵστερα ἀπὸ καμπόσαις μέραις οἱ Ἕλληνες ἐκυρίευσαν τὸν Δομοκὸ καὶ ἐβάλαν φωτιά στὴ Τρωάδα μὲ τὸν Δούριο ἵππον. Τὸ μαθαίνει διὰ τοῦ πρακτορείου Χαβᾶ ὁ Νέρων στὴ Ρώμη.—Ἀχ, μωρὲ, λέγει, νὰ μὴ ἤμουν κ' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ κάνω χάρι τὴν πυρκαϊά. Τί τοῦ σοφίστηκε; Γιὰ νὰ δῇ πὼς ἐκάνῃ ἡ Τρωάδα, βάζει φωτιά στὴ Ρώμη, καὶ ὕστερα πιάνει καὶ παλουκώνει ὅλους τοὺς χριστιανούς, ὅτι τάχα αὐτοὶ βάλουν φωτιά. Βγάζει ἀφορισμὸ ὁ Πάπας. Τὸ μαθένει ὁ Ἀραμπῆς, φουρκίζεται, καβαλικεύει σ' ἓνα γάδαρο Ἀλεξανδρινὸ καὶ λέει—ἐμπρὸς παιδιὰ. Λεπίδι στοὺς χριστιανούς, καὶ νὰ σου οἱ ἀραπάδες μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τοὺς ξεπαστρεύουν ὅλους. Φουρκίζεται ἡ Ἀγγλία καὶ στέλνει τὸν Σέϋmour καὶ κάνει στάχτη τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἔτσι εἶσατε σεῖς, λέγουν οἱ τοῦρκοι, βάζουν φωτιά στὴ Σμύρνη καὶ καίουν τὰ Ἑβραῖα. Τὸ μαθένει ὁ Σουρῆς, βρίσκει τὸν Νικηφόρο καὶ τοῦ λέει.

— Μωρὲ, ἀπεφάσισα γιὰ ἐκδίκησιν νὰ σὲ βάλω στὸ γάδαρο καβάλα καὶ νὰ σὲ κάμω Ἀραμπῆ μασκαρεμένο, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ Ἀραμπῆ.

— Βέβαια, τοῦ μασκαρεᾶ, λέγει ὁ Νικηφόρος. Φύγε καὶ μ' ἐπίασε τὸ ἀράπικο μου μπουρίνι ἀπὸ τώρα. Ἀπόψε στὸν Ἀπόλλωνα θὰ μασκαρέψω τὸν Ἀραμπῆ, θὰ χάλασῃ ὁ κόσμος (θὰ πάρω ὅμως καὶ τὸν Αἴαντα μαζὺ γιὰ κάθε καλὸ καὶ κακὸ) καὶ ὅποιος θέλει ἄς πάρῃ τὰ μούτρα του καὶ ἄς ἔλθῃ.

Παληάνθρωπος.

ΑΞΙΩΜΑ.

Ὅταν εἰς μουσικὴν, θέατρον, ἐκκλησίαν, κηδεῖαν, τελετὴν, πανήγυριν, ταχυδρομεῖον κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν ἢ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἐξοδον ἐπιβατῶν, σὲ σκουντίση ἢ σὲ πατήση τις, μὴ τὸ λάβῃς ὑπ' ὄψιν, διότι εἰς τὰς πολυανθρώπους συναθροίσεις τὸ σκούντημα καὶ τὸ πάτημα τίθενται εἰς λοταρίαν, ἐν ἣ ἐγγράφονται ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι καὶ σου ἔπεσεν ὁ λότος.

Φαλέξ.

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εἰς τὸ περίφημον ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον **Τρυγὸνα** ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ καὶ ἄνευ ἐπίπλων.

ΕΥΡΕΘΗΣΑΝ

ὑπὸ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἐν βαγονίῳ τοῦ σιδηροδρόμου κομφότατα **γυζλιὰ τοῦ Θεάτρου** καὶ ὁ ἀπολέσας παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ βάρους.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομεῖου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως **ἀπαράμιλλοι.**

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, **ἄδολοι.**

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον **90** λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον **1** δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἶνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομεῖου.